

LBRIS

We know
books

Traducerea primei ediții a acestei cărți a fost sprijinită de

NORLA

(Norwegian Literature Abroad)

Oslo

N O R L A

ANNE GUNN HALVORSEN
RANDI FUGLEHAUG

ROYALTEEN

1

PRINȚUL MOȘTENITOR

Traducere de
ROXANA-EMA DREVE

 UNIVERS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HALVORSEN, ANNE GUNN

Royalteen / Anne Gunn Halvorsen, Randi Fuglehaug ;
trad. de Roxana-Ema Dreve. - București : Univers, 2025

2 vol.

ISBN 978-973-34-1887-0

Vol. 1 : Prințul moștenitor. - 2025. - ISBN 978-973-34-1888-7

I. Fuglehaug, Randi

II. Dreve, Roxana-Ema (trad.)

821.113.5

HALVE KONGERIKET. ARVINGEN

Autori: Anne Gunn Halvorsen și Randi Fuglehaug

Copyright © Anne Gunn Halvorsen, Randi Fuglehaug

First published by H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS, 2020

Published in agreement with Oslo Literary Agency in conjunction
with Livia Stoia Literary Agency

Cover illustration: © Petra Braun

Cover design: Juliane Lindemann, using an illustration by Petra Braun

© 2023 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

www.arena-verlag.de

© Editura Univers, 2025, pentru prezenta ediție

EDITURA UNIVERS

www.edituraunivers.ro

ISBN serie: 978-973-34-1887-0

ISBN volumul 1: 978-973-34-1888-7

PUNCT ȘI DE LA CAPĂT

— *Hai odată, Lena!*

Vocea matinală veselă, dar nerăbdătoare, ajunse în cameră
deodată cu mirosul de cafea din bucătărie.

— M-am trezit, mamă!

Lena se uită la obrăjorii moi ai bebelușului. Nu se putea
sătura privindu-i. Theodor avea până și gropițe. O adâncitură
mică de fiecare parte a gurii, care se ivea când râdea la o vorbă
amuzantă sau când îl gădila pe burtă. Râdea aproape tot tim-
pul și o făcea și pe ea să râdă, chiar și acum, deși era mult prea
devreme și era foarte obosită. Stătea drept în pătuțul lui și-și
legăna fundulețul rotund, înfășurat în scutec. Lena se aplecă
spre el și-și lipi nasul de obrajii lui. Îi miroși un pic. Miroseau
a lapte și a pârturi.

Apoi se auzi un sunet înăbușit de papuci, apropiindu-se. În
scurt timp o văzu pe mama ei în prag, cu brațele încrucișate.

— Hai, că exagerezi! Abia te-ai ridicat din pat. Du-te și
îmbracă-te!

Mama ei purta un halat de culoare roz, îngrozitor de urât,
pe care-l avea de o veșnicie. Îl ridică pe Theodor, care bătu cu
bucurie din picioarele-i dolofane.

— Știi că trebuie să fii la școală la ora opt, nu? Nu e bine să întârzii în prima zi. Toți elevii trebuie să fie prezenți înainte să... sosească cei doi.

Lena își târî picioarele în direcția băii.

— Din toate clasele, din toate școlile, a trebuit să nimeresc fix în asta. Înțelegi că aș prefera să stau cu tine, nu-i așa, Theo?

Mama clătină din cap.

— Cred că micul șef aici de față e de acord cu mine că ești norocoasă să ai ocazia asta. Sunt destui care visează să intre în clasa aia! Du-te și îmbracă-te cu ceva frumos, fata mea! Și piaptână-ți părul!

Lena îi făcu cu ochiul lui Theodor, după care închise ușa și se duse la duș. Zăbovi sub jetul cald, cu ochii deschiși, puțin mai mult decât ar fi trebuit.

Ieși din baia aburindă cu un prosop în jurul corpului și unul pe cap și deschise ușa dulapului. Își luă bluza albă de pe umeraș și scoase afară blugii cu talie înaltă. Se mișca pe pilot automat, fără să se gândească dacă bluza era potrivită pentru acea împrejurare și ce mesaj avea să transmită, așa cum ar fi făcut-o înainte. Probabil că într-un alt dormitor, într-un alt oraș, Liv proba jumătate din garderobă înainte de a se decide asupra ținutei. Sau poate că și-o alesese deja cu o seară înainte. Ele două obișnuiau să planuiască astfel de lucruri cu câteva zile în prealabil.

Acum nu mai acorda așa de multă atenție ținutelor ei.

Când intră în bucătărie, o văzu pe mama ei stând la masă și dându-i piure de fructe lui Theo. Lena își luă niște pâine și dulceață. Mâncă în picioare, lângă blat, pregătindu-și prânzul prima dată în mai bine de un an. Devoră ultima felie cu un pahar de lapte, se duse la baie și auzi vocea oarecum bucuroasă a mamei în spatele său.

— O să-i spun laptelui să pună pateul, șunca, untul și dulceața înapoi în frigider!

În mod normal, Lena ar fi răspuns: „Dulceața se descurcă de una singură“ sau ceva de genul ăsta. Acum, însă, nu-i spuse nimic. Se spală pe dinți cu mișcări lente, resimțind un amestec incomod de tensiune și indiferență. Nu era pregătită.

Nu era pregătită să înceapă această zi.

Nu era pregătită să înceapă acest an școlar.

LICEUL ELISENBERG

Liceul Elisenberg nu semăna cu niciuna dintre școlile la care fusese înscrisă înainte.

Zăbovi în fața porții, privind clădirea imensă din cărămidă galbenă. Aducea un pic cu un castel. Cu ferestre mari, unele pătrate, altele ovale, cu tocuri late, albe. Școala era veche, dar părea recent renovată și avea un aer de prospețime, ca și cum ar fi fost reparată pentru începutul școlii. Comparația nu era chiar nefondată. N-ar fi fost OK să fie o clădire cu zugrăveala scorjită și clanțe șubrede.

În Horten, însă, ar fi fost în regulă. Școala gimnazială Urverønningen – denumită popular Curverønningen¹ – fusese și ea renovată în urmă cu câțiva ani, dar clădirea încă arăta ca o baracă ieftină și ponosită. Sau, mai bine zis, vechiul ei cartier arăta ca o curvă obosită prin comparație cu această zonă din Oslo. La Frogner, totul era atât de... ordonat. Clădirile erau vechi, bine păstrate și se înălțau impunătoare. De parcă ar fi fost acolo dintotdeauna, și chiar așa și era. Citise pe Wikipedia că școala avea peste o sută de ani. Acum curtea școlii era pe punctul de a se umple de fete cu părul lung și drept și

de băieți cu geți matlasate, care umblau înțepați, cu capul sus, ca niște cai de la circ. Inaccesibili. Nu era o problemă.

Nu venise să-și facă prieteni.

Mama și tatăl ei îi spusese mereu că „speră că mutatul în capitală va fi pentru ea o ocazie de a avea din nou o viață socială“. Credeau că totul se va rezolva dacă va începe „de la zero“. Dar singurul lucru pe care-l voia ea era să termine acești trei ani, să obțină diploma și să-și vadă de viață. Părinții nu o înțelegeau. Din punctul ei de vedere, adolescența se terminase.

Ar fi putut la fel de bine să rămână în Horten. Se descurcase și acolo de una singură, după ce toți îi întorseseră spatele. Știa exact cum să se comporte și unde să se ducă fără să se simtă singură sau să se ciocnească de cineva cunoscut. Cumva, lucrurile mergeau de la sine. Dar, când patronii tatălui ei se hotărâseră să-l transfere la Oslo, fix în perioada începerii anului școlar, părinții ei se entuziasmaseră și, într-o clipită, perspectiva de a se muta devenise una convenabilă pentru întreaga familie. Bănuiala ei era că mama și tatăl ei se gândeau mai ales la ale lor. Probabil că-și doreau și ei un nou început.

Clopoțelul școlii îi întrerupse gândurile, făcând-o să rămână complet nemișcată câteva secunde, până când clinchetul se opri și le putu auzi din nou. Apoi inspiră adânc și-și umplu plămânii cu aer, expirând încet pe nas. *Here goes nothing*, își zise cu voce stinsă, intrând pe ușă.

¹În original *Oreverønningen* și *Horerønningen*.

LENA CU A

Lena se așează în banca dublă, liberă, din spatele clasei, lângă fereastră.

Până atunci totul decursese fără peripeții. Profesorul chel, al cărui nume era Ove, îi salută blând. Părea să fie relaxat, dacă te gândeai că aceasta era prima zi de școală. Lena își lăsa privirea să alunece peste toți noii colegi din fața ei. Unii stăteau singuri, fără să discute cu nimeni, așa cum făcea și ea. Alții erau aplecați în față, peste bancă, și păreau să se cunoască bine. Se întrebă dacă mulți dintre ei nu fuseseră cumva colegi de școală generală. Era, în orice caz, evident că această nouă clasă avea deja un stereotip: era plină de fete foarte drăguțe, foarte subțiri, îmbrăcate în haine care păreau a fi foarte scumpe. Și mai era și un tip ușor supraponderal, cu un râs molipsitor și o încredere care sugera că avea mulți bani și mulți prieteni.

Nu-i vorbi nimeni, slavă Domnului. Avea de gând doar să observe ce fac ceilalți. Și-și dădu seama că mama ei avusese dreptate. Cei doi aveau cu siguranță să sosească ultimii.

Își deschise ghiozdanul și-și scoase caietul pe care nu-l mai folosise de peste un an. Cât de ciudat era să-și vadă propriul

scris de mână, cu pixul, pe copertă! Numele lui Justin Bieber scris în mijlocul unei inimi. Doamne, cât de copilăresc! Alături era scris *Lena + Liv 4-ever*. Părea o veșnicie de atunci. Fosta ei cea mai bună prietenă începea acum clasa a zecea la liceul Horten. Avea să-și continue studiile sportive? Și-o imaginea pe Liv ca pe o elevă de clasa a zecea, deja obișnuită cu viața de liceu, sigură pe ea. Poate era chiar mentor pentru clasele mai mici. Lena începu să mâzgălească cu un pix peste cuvintele scrise în inimă. I se făcu brusc dor.

Sunetul unui motor puternic îi întrerupse gândurile. Se întoarse spre fereastră și văzu o mașină neagră, lustruită, care parcase fix în fața porții. Nu se vedea nimic prin geamurile fumurii. Un bărbat cu haine obișnuite, dar cu o cască în ureche se dădu jos de pe scaunul șoferului. Privi în jur câteva secunde, după care făcu un semn către mașină.

Cele două portiere din spate se deschiseră aproape în același timp, iar prințul moștenitor Karl Johan și prințesa Margrethe ieșiră, fiecare pe partea sa. El purta un hanorac albastru, blugi și pantofi sport albi. Ea avea pantaloni albi, un tricou roșu și sandale. Ambii erau bronzăți și cu părul mai deschis la culoare decât își amintea Lena, dar în rest era ciudat cât de... normali păreau. Adică, bineînțeles că erau normali! Iar ea era o provincială, care nu se putea opri din căscat ochii. Era o nebunie să-i vadă pe gemenii regali, pe care îi văzuse de atâtea ori la televizor, în ziare și pe blogurile de bârfă, coborând dintr-o mașină ca niște oameni obișnuiți. Zâmbeau și vorbeau în drum spre intrare, ca și cum ar fi continuat conversația pe care o avuseseră în mașină.

Câteva secunde mai târziu, pășeau pragul clasei.

— Binecuvântată fie țara! spuse prințul moștenitor și toată lumea izbucni în râs.

— Ne cerem scuze pentru întârziere, spuse prințesa Margrethe în direcția profesorului. E vina lui Kalle, nu poate arăta așa de dichisit decât dacă face un pic de efort.

— E în ordine, zise Ove și zâmbi. Începem de îndată ce vă așezați în bănci. Bine ați venit la liceul Elisenberg!

Margrethe se așeză imediat în primul rând și le dădu ambele fetelor de lângă ea o îmbrățișare. Lena observă că mulți păreau să-i cunoască pe gemeni dinainte. Alții se holbau cu ochii mari la perechea de frați regali. Încerca să nu fie una dintre cei care se uitau insistent, dar era greu. Erau în fața ei, de-adevăratelea! Karl Johan nu se lăsă afectat de privirile colegilor, ci zâmbi larg pentru toți și pentru nimeni, continuând cu încredere să pășească spre băncile din spatele clasei.

Doamne-Dumnezeule, doar nu vine încoace? Lena își plecă ochii pe bancă. Regretă că se așezase lângă un loc liber. O, nu! Observă cu coada ochiului că prințul se așezase tocmai pe scaunul gol. Simți că o privește. Din fericire, profesorul își drese glasul. Ove se uită pe Ipad, cu ochii mișiți, apoi privi spre clasă.

— Bine ați venit în clasa a noua A. Ce pot să zic mai mult? Sunteți o gașcă tare faină. Adică veți fi. Unii elevi vor sosi numai peste câteva zile.

Se bâlbâi, privind din nou în ecranul Ipad-ului. Lena se întrebă dacă bărbatul acela matur avea emoții.

— Dar să începem cu cei prezenți azi aici, spuse el, strigând catalogul.

— Karl Johan?

— Kalle, îl corectă Karl Johan zâmbind.

Clopoțelul sună de pauză și toți se ridicară, vrând să părăsească sala. Însă prințul moștenitor al Norvegiei stătea nemișcat și îi întindea mâna. Lena se întoarse spre el și i-o strânse, încercând să zâmbească cât putea de natural și fără efort.

— Lena, spuse ea.

— Mă bucur să te cunosc, Lene.

— Lena, repetă ea repede.

— Poftim?

— Mă numesc Lena, cu a, repetă ea și adăugă: Ca în „Hai odată, Lena!“.

— Poftim?

— Ca în cântecul lui Håkan Hellstrøm.

Lena își întinse brațele și făcu niște mișcări de dans.

— Știi... *Du dudu dudu, Hai odată, Leena!*¹

Kalle se uită la ea cu o privire goală. Se porni să vorbească mai repede, dornică să scape din situația respectivă.

— Ca în cântecul ăla vechi. Mama îl adoră pe Håkan Hellstrøm și a insistat să mă numească după acel cântec. Așadar: Lena. Încântată de cunoștință.

Kalle ridică din umeri, râzând.

— Habar n-am despre ce vorbești. Dar bună, *Lena*, repetă el mijind ochii.

Nu observase niciodată mai înainte cât de albaștri erau ochii lui.

— Mă bucur să te cunosc, continuă el.

Își aruncă ghiozdanul pe umăr și plecă. Lena își lipi mâinile de obrazii roșii și fierbinți. Ce mimoză era. Tocmai ce făcuse cunoștință cu prințul și spuse vrute și nevrute despre maică-sa și despre Håkan Hellstrøm. Mai mult, *cântase? Dansase?*

¹ Cântecul se numește în original *Kom igjen, Lena*.

PEȘTE PE USCAT

Școala asta era cu siguranță una dintre acele școli în care cei din clasa a zecea, a unsprezecea și a douăsprezecea aveau locuri deja stabilite la cantină, iar toți cei din clasa a noua erau disperăți să ocupe unul liber. Lena nu putea suporta gândul că ar ocupa locul cuiva și că ar putea fi ridicată de pe scaun sau, chiar mai rău, ar rămâne așezată lângă cineva *de treabă*. Se așeză pe o bancă în curtea școlii, deși norii erau întunecați și mai mult ca sigur că ploaia avea să se pornească în curând. Îi plăcea cum se simțea aerul înainte să se deschidă cerurile.

Încă era stânenită de întâlnirea cu prințul. Nu mai vorbise cu el de la pauză, abia dacă îndrăznea să-l privească. Sigur se dusesse la locul lui obișnuit la cantină și acum le povestea prietenilor despre fata ciudată din clasă. Poate chiar îi imita dansul.

Doamne, Dumnezeu!

Își desfăcu sandvișul și mirosul de macrou în sos tomat se răspândi de sub folia de aluminiu. În clipa în care luă o îmbucătură, îi trecu prin minte că făcuse o greșeală de începător. Se așezase într-un loc nepotrivit. Era prea la vedere. Mestecă rapid. Trebuia să se grăbească să înghită. Nu o mai deranja să fie singură, devenea obositor doar când oamenii se holbau la

ea și – cutremurându-se la acest gând – vru să facă ceva în privința asta.

Înghiți atât de repede, încât o duru gâtul. Își trecu privirea peste curtea școlii de parcă ar fi căutat ceva anume sau ar fi avut un plan. Îi zări pe câțiva dintre elevii care nu avuseseră cu cine să schimbe o vorbă înainte de prima oră și care acum se adunaseră oarecum firesc laolaltă. Fiecare elev din curtea școlii era cu câte un coleg. Era și normal. Își aminti de pauzele cu Liv și foștii colegi. Obișnuiau să stea pe o bancă asemănătoare și să discute cât era pauza de lungă. Aveau mereu multe de analizat. Cine se cuplase cu cine în weekendul anterior, ce se întâmplase pe Instagram, pe Snap, pe TikTok. Ce ar trebui postat pe contul Niuz. Ultima chestie nu era tocmai tema preferată a lui Liv. În ultima vreme, Lena nu putea nici măcar să pomenească de Niuz, fiindcă lui Liv îi pica fața.

Și când te gândești că distrusese totul!

Merita să fie singură.

— *Chiar mănânci așa ceva?*

Lena înlemni. Nu observase pe nimeni împrejur. Își ridică ușor capul și-l zări pe prinț la câțiva metri distanță. Se uită în jur să verifice dacă i se adresa ei.

— Ce anume?

— *Asta*, spuse el apropiindu-se. Scârboșenia asta de pește. Credeam că nimeni nu mai mănâncă așa ceva.

Fața i se schimonosi într-o grimasă. Singurătatea și tristețea ei își schimbă brusc culoarea și deveni ră de un roșu intens, făcând loc furiei. *What the fuck?* Venise să-i spună că mâncarea ei e dezgustătoare? Să nu *te strâmbi* văzând mâncarea altora era o învățătură elementară, pe care ar fi trebuit s-o fi dobândit încă din copilărie. Un sandviș cu macrou în sos tomat nu era suficient de bun pentru cineva de viță regală, sau cum?